

Sygn. akt I CSK 1973/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska

w sprawie z wniosku I. W. i C. W.

z udziałem Gminy M., C. N., W. W., Skarbu Państwa - Państwowego

Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo M.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki W. W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 10 czerwca 2021 r., sygn. akt II Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od uczestniczki W. W. na rzecz wnioskodawców I. W. i C. W. kwoty po 540 zł (pięćset czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 10 czerwca 2021 r. Sąd Okręgowy w Ś. oddalił apelację uczestniczki W. W. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z 23 września 2019 r., w sprawie z wniosku I. W. i C. W. o rozgraniczenie.

Uczestniczka W. W. wniosła skargę kasacyjną, w której zaskarżyła postanowienie Sądu drugiej instancji w całości i domagała się, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., uchylenia tego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Ś. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi wnioskodawcy wnieśli o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna uczestniczki nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, a także oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (postanowienie SN z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, postanowienie SN z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, postanowienie SN z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, postanowienie SN z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, postanowienie SN z 26 września 2005 r., II PK 98/05, postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18). Tymczasem szczegółowa analiza skargi prowadzi do wniosku, że powyższe przesłanki nie zostały wykazane.

W skardze kasacyjnej jako istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powołano pytania: „czy mogą stanowić podstawę ustalenia przebiegu granic nieruchomości znajdujące się w zasobie geodezyjnym dokumenty, które na mocy przepisów obowiązujących w chwili ich przyjmowania do zasobu nie przeszły wymaganej weryfikacji technicznej przez zbadanie ich zdatności do przekazania do ewidencji?”, „czy mogą stanowić podstawę ustalenia przebiegu granic nieruchomości znajdujące się w zasobie geodezyjnym dokumenty zawierające wyniki prac geodezyjnych przekazane przez wykonawcę tych prac z uchybieniem przepisanejmu 14-dniowemu terminowi?”, „czy może stanowić podstawę ustalenia przebiegu granic nieruchomości znajdująca się w zasobie geodezyjnym dokumentacja geodezyjna nie spełniająca wymogu kompletności?”. Skarżąca nie wykazała, że sformułowane przez nią zagadnienia prawne są istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, zaś ich wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Zagadnienia te mają charakter kazuistyczny i odnoszą się w rzeczywistości do ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd na podstawie dowodów z dokumentów.

Jako drugą przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca wskazała jej oczywistą zasadność.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; postanowienie SN z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75; postanowienie SN z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie SN z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15). Oceniając wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy dostrzec, że ma ona charakter wyjątkowy. W konsekwencji, w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi powinna dać się stwierdzić „na pierwszy rzut oka”, bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (postanowienie SN z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07). Tymczasem w analizowanej skardze kasacyjnej istnienia tej przesłanki nie wykazano, gdyż skarżąca ograniczyła się do odwołania do zarzutów podniesionych w skardze.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 520 § 3, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 5 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015

r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).